

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΚΟΥ

Φίλιππε «Νουμά»,

Τό φτεινό «Νεκρολόγιο» τοῦ Σκόκου δέν τό διάβασα, διάβασα ὅμως κάπιο κρηό τοῦ κ. Ξενόπουλου (γεμάτο, φυσικά, θαυμασμό καί κοίση) κι ἀπ' αὐτό εἶδα πὼς καί φέτος μερικοί ἀπό τοὺς δικούς μας συδράμικε τὸ φιλολογικὸ αὐτὸ διακονιάρη. Τί νὰ σοῦ πῶ, ξαφνιαστικὰ ἔχει λίγο, γιατί θυμάμαι πὼς πέρου ἀκόμα ὁ κ. Νεκρολόγιος, στὰ Σουριακά, νὰ πῶμε, ἔβρισε ἀδίκαντραπα καί δημοτικὰ καί δημοτικιστάδες, καί θαρροῦσα πὼς φέτος θάβγαίνε τὸ Νεκρολόγιό του γεμάτο ἀπὸ τίς νεκρολογίες του κι ἀπὸ κρηό δυὸ τριῶν ἑμοίων του μοναχ. Γελαστικὰ ὅμως, γιατί κρηό τοῦ δώσανε καί δημοτικιστάδες, καθὼς μὰς βεβαιώνει ὁ φίλιππος κ. Γρηγόριος, κ' ἔτσι, μαζί με τῆθρα του, τοῦ δώσανε καί τὸ δικαίωμα νὰ μὰς ξανακρίσει ἄλλη μιὰ φορά ἀκόμα.

Μπορεῖ καί νὰ γελιέμαι, μὰ μοῦ φαίνεται, φίλε «Νουμά», πὼς γὰ νὰ πᾶει μπροστὰ ὁ ἀγώνας μὰς μὰς χρειάζονται κακοὶ συγκαριάδες, μὰ πρώτα πρώτα μὰς χρειάζονται ἄνθρωποι με χαρακτήρα. Εἶναι σὲ τέτιο σημεῖο τὸ ζήτημα σήμερα, ποὶ πρέπει καθὼς πολεμοῦμαστε καί νὰ πολεοῦμε. Ὅχι χατίρια κι ἀδυναμίες. Ὅχι ὑπαχώρησες στὸν ἕνα γιατί εἶναι φίλος μὰς καί στὸν ἄλλο γιατί μὰς πλερώνει καί στὸν τρίτο γιατί εἶναι φτωχὸς καί πρέπει νὰ τονε συδράμομε. Νὰ ποὶ πρέπει νὰναι τὸ σύνθημά μὰς ἄ θέλομε νὰ γίνει δουλειά.

Ὁ καημένος ὁ Ἀντρεάδης λ. γ. (πόσο χάρηκα ποὶ δέν πέθανε!) δημοσιεύει τώρα κρηό στὴν «Ἀκρόπολη» στὴν ὑπερκαθαρεύουσα γραμμικὴ. Γὰ διαβάζω καί λέω μέσα μου (μὴν τὸ πείρ, παρκακλῶ, καί λόγου σου κανενός): «Κρίμα τὸ κρηό ποὶ τοῦγραψε ὁ «Νουμάς» καί στὸ στομάχι νὰν τοῦ καθίσει ἡ ἐλεγεία τοῦ Βρυτιερῆδη». Ποῖος τὸν ἀνάγκασε τὸν κρηόστατο Χαραλάμπε μὰς νὰν τὰ γράφει τῆθρα του στὴν καθαρεύουσα, κρηό ἡ ἴδια ἡ «Ἀκρόπολη» δημοσιεύει καθὲ μέρα κρηό στὴ δημοτικὴ; Μήπως τοῦ Χαραλάμπε μὰς δέν τοῦ χρειάζεται αὐτὴ τὴ φράξ ἡ δημοτικὴ (ἀλλὰ Νιζβάνια, ἀλλὰ Ξενόπουλο κτλ.) καί μεταχειρίστηκε τὴν καθαρεύουσα;

κ' ἔφυγε βιαστικὴ. Πηγαίνει στὸ σπίτι, ξεντύνεται, βάζει τὰ παλιά της, καί καθίζει στὴ δουλειά. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔρχονται οἱ ἀδερφάδες τῆς ἀπ' τὸ γάμο καί τῆς λέγουν χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς εἶταν αὐτὴ ποὶ πῆγε στὸ γάμο καθάλλα στὴ φάρσα. —Καθου αὐτοῦ, μπουνταλοῦ, ποὶ δέν ἔρθε νὰ δῆς μιὰ βασιλοπούλα ποὶ ἔρθε με τὰ χρυσὰ τὰ ρούχα κ' ἔλαμψε ἡ ἐκκλησιὰ σὰν μπῆκε μέσα καί τρελλάθηκε ὁ κόσμος ὅλος με τὴ μορφή της. Μὰ κείνη πάντα παραπονεμένη τοὺς λέγει: Πηγαίνετε ἑσείς καί γλεντιζετε· ἂν ζοῦτε ἡ μάνα μου θὰ πῆγαίνα κ' ἐγώ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες εἶταν ἕνα πανηγύρι σ' ἕνα ξωκκλήσι τοῦ χωριοῦ. Σηκώνονται πάλι αὐτὲς, βάζουν τὰ καλά τους τὰ ρούχα, καί πηγαίνουν. Σὰν ἔφυγαν καί πέρασε πάλι λίγη ὥρα, σηκώνεται ἡ μικρὴ, βάζει τὴ θάλασσα με τὰ ψάρια, τὴν κωρῶνα τὴ χρυσὴ καί τὰ παπούτσια, καθάλλικεῦει πάλι, καί πηγαίνει στὸ πανηγύρι. Αὐτὴ τὴ φορά εἶταν πὶὸ ἄμορφη ἀπὸ τὴν ἄλλη, κι ὁ κόσμος ἀπορούσε ποῖα νῆναι αὐτὴ ἡ τόσο ἄμορφη καί καλοντυμένη. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ποὶ καθίσε γὰ νὰ μὴν τὴ γνωρίσουν οἱ ἀδερφὲς τῆς, φεύγει πάλι στὸ σπίτι, ξεντύνεται, κρύφτει τὰ ρούχα της, βάζει τὰ παλιά της καί καθίζει στὴ δουλειά. Ἐρχονται πάλι οἱ ἀδερφὲς τῆς καί τῆς λέγουν: Ἐσὺ ποὶ δὲ θέλησες νᾶρθης μαζί μὰς ἔχασες, γιατί ἔρθε πάλι αὐτὴ ἡ ἄμορφη ἡ βασιλοπούλα καί φοροῦσε μιὰ φορεσιὰ κ' εἶταν θάλασσα με τὰ ψάρια τοῦ δὲν ἔβλεπε ἄλλη καμὶ τέτοια φούστα. Ἄν ἠθέλετε νᾶρχομαι μαζί σας ἔπρεπε ν' ἀφήστε τὴ μάνα μου νὰ ζῆ. Πέρασε κάμποσος καιρὸς κ' ἔρθε τὰ Χριστοῦγεννα. Στολιστηκαν οἱ δυὸ οἱ μεγάλες κ' ἔφυγαν στὴν ἐκκλησιὰ χωρὶς νὰ τῆς μιλήσουν. Κι αὐτὴ σὰν πέρασε λίγη ὥρα νύνεται καί βάζει τὸν κάμπο με τὰ λουλούδια, ὅλα της τὰ χρυσὰ, καί φεύγει καθάλλα στὴν ἐκκλησιὰ. Ἀφοῦ μπῆκε μέσα κι ἔλαμψε τὸ κερί της, στάθηκε λιγάκι κ' ἔφυγε βιαστικὴ, γιατί εἶδε πὼς τὴν παρατηροῦσε πολὺ τὸ βασιλόπαιδο. Στὸ δρόμο στάθηκε στὴ βρύση ποὶ πότιζε τὸ βασιλόπαιδο τ' ἄλογό του κι ἀπ' τὴ βιά της νὰ μὴν τὴν προστάσουν ἔπεσε τὸ παπούτσι της μέσα στὴ γούρνα. Αὐτὴ γὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ δὲν κατέβηκε νὰ τὸ πάρῃ, μόνο τᾶρισε κ' ἔφυγε. Πέρασε ὕστερα τὸ βασιλόπαιδο καί στάθηκε νὰ ποτίσῃ τ' ἄλογό του. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔπινε μόνο γύριζε πίσω σὰν τρομασμένο. Κατεβαίνει τότε τὸ βασιλόπαιδο καί βλέπει στὴ γούρνα μέσα ἕνα παπούτσι δλόχρυσο. Τὸ παίρνει, τὸ δίνει σ' ἕναν δούλο του καί τοῦ λέγει: Πάρε αὐτὸ τὸ παπούτσι

καί γύρισε σ' ὅλον τὸν κόσμο, καί σ' ὅποιες πόδι ταιριάσῃ νὰ μοῦ τὴ φέρῃς καί θὰ τὴν πάρω νὰ τὴ κάνω βασίλισσα. Τὸ πῆρε αὐτὸς τὸ παπούτσι κι ἔρχισε νὰ πηγαίνη σ' ὅλα τὰ σπίτια, μὰ σὲ καμιά πόδι δὲν ταίριασε, μόνο σ' ἄλλη ἔρχονταν στενὸ καί σ' ἄλλη φαρδύ. Σὰν πῆγε σ' ὅλα τὰ σπίτια, πῆγε ὕστερα καί σ' αὐτὸ ποῦταν τὰ τρία τὰ κορίτσια. Οἱ δυὸ οἱ μεγάλες με λαχτάρια τᾶβαλαν, ἴσως καί τὸν ταιριάσῃ. Ἡ μικρὴ ὅμως δὲ τᾶβαζε, γιατί ἔξερε πὼς εἶταν δικὸ της καί θὰ τῆς ταιριάσῃ. Μὰ αὐτὸς ποὶ ἐγύριζε ἐπέμενε νὰ τὸ φορέσῃ κι αὐτὴ. Οἱ μεγάλες γελοῦσαν καί τὴν περιπαίζαν. Τὸ φόρεσε λοιπὸν κι αὐτὴ τὸ παπούτσι καί τῆς ἔρθε ἴσια ἴσια! Βάζει τότε τὸν κάμπο με τὰ λουλούδια, καθάλλικεῦει στὴ φάρσα, καί πηγαίνει στὸ βασιλόπαιδο. Οἱ ἀδερφὲς τῆς σὰν εἶδαν πὼς εἶναι αὐτὴ ποὶ πῆγαίνε στὰ πανηγύρια καί δὲν τὴ γνωρίζαν, μόνο θαρροῦσαν πὼς εἶναι βασιλοπούλα, πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζούλια τους καί δὲν ἔξεραν ποὶ τᾶθρε αὐτὰ τὰ ρούχα. Σὰν τὴν εἶδε τὸ βασιλόπαιδο τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ μορφή της. Τὴν πῆρε τότε κ' ἔκαμε μεγάλο καί πολὺ γάμο, καί σαράντα μέρες καί νύχτες ἔπαιζαν τὰ βιολιά. Τῆς ἄλλες δυὸ τίς πῆρανε δούλες μέσα τὸ παλάτι.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Σὰν ἄροωσα τρανιάφυλλα
στολίζουσε τ' Ἀπόβραδου
τὸ νυχτικὸ κρηββάτι.
Καί σὲ χλωμὸ παλάτι
τῶραῖο δειλινὸ
πεθαίνει μοναχό...

Σὰν μοναχὸς κι δλόπιμος
με θλίψες στὴν καρδιά
ἀργοπατῆ περήφανος
με ἔρη βασιλιά.
ὁ Ἥλιος—καί σὰ πόδια του
βουβὰ καί ἠσιωμμένα
σουρλώνουν τὰ βουνά...

Κι ἀγάλι-ἀγάλι μιὰ Κορφή,
ποῦ μέσ' τοὺς ἠσιμους γύρω
ντυμένη με πορφύρα
σιεφάνι δόξας καί φωτιᾶς
πλεγμένο μᾶνθια βυσοινιάς
περήφανα φορεῖ—
Ἄγάλι-ἀγάλι ἠσιωῶναι
τὴ δόξα ἀπιθῶναι
καί ἔρημη μοναχὴ
μουτιῶναι κ' ἡ Κορφή.

ΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΣΣΑ

φώναζες, καί ποὶ με τὴν Ἐλπίδα τονε σπρώχνωμε ὄξω «φύγε, καταρμῆνε, ἀπὸ τὰ μάτια μου καί νὰ μὴν ξαναγυρίσεις πιά ἐδῶ! Φύγε!» (Σιγανώτερα). Τὴ νύχτα ἔσπασε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σου καί σὺ κλειψε κατὶ λαχειοφόρος τῆς Ἐθνικῆς ποῦχες μέσα, ἴσαμε πέντ' ἔξη χιλιάδες δραχμὲς ἡ ἀξία τους, καί τὸ πρῶτ', δρόμο γὰ τὸ ἐξωτερικό... Πῆγε νὰ τελιοποιηθεῖ στὶς σπουδὲς του ὁ ἄθροπος, μπορεῖ νὰ πῆγε κι ἀποσταλμένος ἐπίσημος τῆς φοιτηταρίας, νὰ φωτίσει τὴν κοινὴ γνώμη στὴν Εὐρώπη γὰ τὰ Βαγγελικά. Τώρα ἔραγε, φαίνεται, τὰ λεφτὰ του καί μετανιωσε. Ἐτσι εἶναι. Ἡ ἀπενταρία φέρνει καί τὸ μετανιωμό. Καί τοῦ λόγου σου ἔτοιμος νὰ τονε δεχτεί στὴν ἀνοιχτὴ σου ἀγκαλιά. Μὰ θὰ σοῦ μιλήσω κ' ἐγὼ τώρα σὰν τὸν ἀδερφὸ τοῦ Ἄσωτου, μιὰ κ' ἔτυχε νᾶμαι στ' ἀλήθεια τέτιος ἀδερφός. «Νᾶ, τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καί ποτέ μὲ προσταγὴ σου δὲν παράβηκα, καί δὲ μοῦδωκε ποτέ σου ἕμένα γίδι νὰ ξεφαντώσω με τοὺς φίλους μου· μὰ μόλις ἔρθε ὁ γίδς σου αὐτὸς ποὶ σοῦφαγε τὸ βιδὸς με πόρνε, τούσφαζες τὸ θρεπτό μουκάρι...»

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (ποῦ ὦρα σιέεται στὴν πόρτα πίσω του, καί τὸν ἀκούει). Μοναχός σου μιλάς, Ἀποστόλη;

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Μπᾶ! Ἐσ' εἶσ' Ἐλπίδα;..

Μιλῶ με τὸν πατέρα...
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Σὲ καλὸ σου! Μὰ ὁ πατέρας κοιμάται ἀπὸ ὦρα! Δὲν κοιτάζει;..
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Κοιμάται; Δὲν τὸ κατάλαβα... Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πὼς μ' ἀκούει.
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Καλύτερα ποὶ δὲ σ' ἔκουγε!.. Στάσου, θὰ κρυώσει σιμά στ' ἀνοιχτὸ τζάμι... (Ζυγώνει τὸ γέρο-Σεβαστὸ καί τοῦ χροδεύει ἀπαλὰ τὰ μαλλιά). Πατέρα... αἶ, πατέρα!..
Ὁ ΓΕΡΟ ΣΕΒΑΣΤΟΣ (μισανοίγαντας τὰ μάτια, σὰ σὲ ὄνειρο). Ἐσ' εἶσαι, Γιάννη μου; Ἐρθε, παιδί μου;
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Σῆνω, πατέρα, νὰ πάμε στὴν κάμαρά σου νὰ γύρισε. Ἐθὰ κρυώσεις ἐδῶ...
Ὁ ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Πάμε, παιδί μου.. Κι ὁ Ἀποστόλης;
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ὁ Ἀποστόλης βγήκε ὄξω... Εἶχε κάπια δουλιὰ...
Ὁ ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ὁ καημένος! Καί τὸν πίκρανα πολὺώρα! (Φεύγει ἀκκουμπώντας στὸ μπράτσο τῆς Ἐλπίδας).
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (πάει κι ἀνοίγει ὅλα τὰ τζαμηλιὰ. Σιγῶντας κάτου σὶν κῆπο φωνάζει). Ἀντώνη!.. Ἄκουσε, Ἀντώνη!
Ὁ ΑΝΤΩΝΗΣ (ἀπὸ κάτου). Τί θές, πατέρα;

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ἐρθε ὁ δασκαλός;
Ὁ ΑΝΤΩΝΗΣ. Πέρασε κ' εἶπε πὼς σὲ λίγο θὰ γυρίσει.
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Καλὰ! Πῆγαίνε τώρα σκολειό! (κοιτάζει τὸ ρολοῖ του). Δυὸ παρὰ δέκα ἡ ὦρα! (παίρνει ἀπὸ ἡνα τοιαυτέα μιὰ φημερίδα, ξαπλώνεται στὴν πολυθρόνα ποῦναι πιδί στὸ παράθυρο καί διαβάζει ἀπὸ μέσα του. Σὲ λίγο σιγολέει, ἀφίροντας τὴ φημερίδα νὰ πέσει χάμου). Πάλι διακλέεται ἡ Βουλιά! (περνᾶνε λίγες στιγμὲς καί ξαναλέει ἦσυχ, κουνώντας τὸ κεφάλι του). Ἐτσι θὰ δοῦμε καμὶά μέρα ξαρονικά πὼς διακλέεται καί τὸ Κράτος!..
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (ποῦ μπαίνει κείνη τὴ στιγμὴ). Ἄκουσε, Ἀποστόλη...
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Τί τρέχει πάλι;
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Ἐρθε ὁ Γιάννης!
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (γελαστά). Καλέ, τί μοῦ λές! Αὐτὸς βρῖσκεται ἀκόμα στὸ Βουκουρέστι. Δυὸ μέρες εἶναι ποὶ πῆρε γράμμα του ὁ πατέρας ἀπὸ καί...
Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Μιὰ με τὸ γράμμα ἔφυγε κι αὐτὸς γὰ δῶ. Ἐγὼ δυὸ μέρες τώρα στὴν Ἀθήνα καί κρύβεται... Καί θέλει νὰ ἰδεῖ τὸν πατέρα...
Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (γελαστά ἀκόμα, σὰ νὰ μὴν πιστεύει ὅ,τι ἀκούει). Γὰ νὰ τονε δειρεῖ;
(Ἀκολουθεῖ)

Κάτι σκέψες κακές που μαύρουνται αυτή τη στιγμή δε σου τίς γράφω, γιατί δεν κάνει. Τζ-πλυτά μας ως τα καρμάρωνουμε μοναχοί μας κι ως μὴν τὰ βλέπει κι ὁ κόσμος. Χαραχτηρες! Χαραχτηρες! Νά τί λείπει ἀπὸ τὸ Ρωμιό και νά τί πρέπει νάποχτήσαι, μὲ κάθε θυσία, ἡ Δημοτικὴ μὰ!

Δικός σου
ΚΑΛΙΜΗΑΝ

Σημ. τοῦ «Νουμά». Μπορεῖ νάχει ὁ φίλος δικιο μπορεῖ νάχει κι ἄδικο. Δὲν ξέρουμε. Ἴσως ἔτσι δουλεύουν ἔτσι. σὰν τὸν Ἀντρεάδη, νὰ ποῦμε. ἢ σὰν τοὺς ἄλλους ποὺ ὑποστηρίζουν τοὺς διάφορους Σκόκου, νὰ δουλεύουν καλύτερα γιὰ τὴ Δημοτικὴ, και μὲς οἱ ἀλύγιστοι και μονοκόματοι νὰν τὴν πολιοῦμε. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ μὰς ἀναγκάζει νὰ μὴ συμφωνήσουμε σὲ ὅλα ποὺ γράφει ὁ φίλτατος Κάλιμπαν.

Ο,ΤΙ ☉ ΒΛΕΠΤΕ

Φανταζόμεστε τὰ γέλια ποὺ θὰ κάνει ὁ Ἀντρεάδης ἄμα θὰ διαβάσει.. τίς νεκρολογίαις του. Θάχει ὅμως και τὴ γλυκεῖα παρηγοριὰ πὼς τὰ ἴδια ἔπαθε τώρα τελευταῖα κι ὁ ἴψεν.

— Μὰ τὸ νοστιμώτερο θῆταν ἐν τοῦ κόναμε και τὸ μνημόσυνο ποὺ τὸ εἴχαμε δὰ κι ἀποφασίσει. Τὴ λεφτὰ ποὺ μάζωξε ἡ ἐπιτροπὴ θὰν τὰ φῶμε τώρα στὴ γειὰ του!

— Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ ξοδιάσει τώρα ἡ Κυβέρνηση γιὰ τίς διάφορες ὑπαλληλικὰς μεταβολὰς θῆπινρε δέκα χιλιάδες ὄπλα γιὰ τὸ στρατό.

— Μὰς τὰ γράφει ἕνας κύριος ποὺ ὑπογράφεται «Στρατιώτης» και μὰς λέει ἀκόμα πὼς «ἐκείνη ἡ Κυβέρνηση θῆταν σὲ ἀλήθεια ἐθνικὴ, ποὺ θῆρχότανε μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν κάνει καμιὰ ὑπαλληλικὴ μεταβολή». Τὸ ἴδιο λέμε κ' ἡμεῖς, μὰ ποὺ ἀφίνει τὸ ρουσφέτι!

— Ἄ διοριζότανε νομάρχης κάποιος κύριος, γνωστὸς γιὰ τὴ σβελοσύνη τῶ χειρῶν του, θῆναγκιζόμεστε καμιὰ μέρα στὸ «Φονοπάζαρο» στὴ στήλη «Κλεψίδες» νὰ γράψουμε πὼς κλέφτηκε κ' ἕνας ἀλάκατος Νομός, γιατί ὁ κ. Νομάρχης θὰ εἶταν ἱκανὸς νὰν τονὸ σβήσει δλωσδιόλου ἀπὸ τὸ χάρτη.

— Μιθαίνουμε πὼς ὁ κ. Σκολάρης τῆς Πλάκας συσταίνει στὰ μαθητοῦδα του νὰ μὴ διαβάσουν τὸ «Νουμά» και νὰ διαβάσουν μοναχὰ τὸ «Ρωμιό». Δὲν ἔχει ἄδικο, γιατί ὁ «Ρωμιός» ἔπως κατάντησε μόνον ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἀξίζει νὰ διαβάζεται.

— Οἱ θεατρίνοι τοῦ Βασιλικοῦ ρηχτήκανε στὰ γερά τοῦ κ. Οικονόμου μὲ συκοφαντίαι, κουτσομπολιὰς κτλ. Φυσικώτατο, ἀφοῦ ὁ κ. Οικονόμου κοιτάζει τὴ δουλιὰ του και δὲ θέλει νὰ παίρνει τὸ μιστὸ του χαράμι. Ἄ δὲ δούλευε και λόγου του δλ' οἱ Ρωμιοὶ θὰν τονὸ θαμάζανε.

Ο ΙΑΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ Ζ. Νάπαντήσουμε στὸ φιλολογικὸ Σαμψάκο γιὰ τίς βρισιὰς του; Μὴ χειρότερα! Λοπούμαστε μοναχὰ ποὺ ἀθρῶποι σὰν τὸ Φωτιάδη και τὸν Ἑρταλιώτη ξεγελάστηκαν και τοῦγραψαν κ' ἔτσι τοῦ δώσανε δικαίωμα νάπαντήσαι και νὰ βρῖσαι. Ἄ ζοῦσε ὁ καημένος ὁ Lebesgue στὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον δὲ θὰ καταδεχότανε νὰ γράφει, κρίση γιὰ τὸ «Γύρο τῶν ορδῶν», μὰ θὰ σιχαινότουσαν και στὸ καλῶθι ἀκόμα νὰν τὸν πετάξει. — κ. Γουαν... Ὁ «Υἱὸς τῆς Ἐρήμου», μαθαίνουμε, μεταφράστηκε ἀπὸ δημοσιολογικὴ βαρβάρη, και μεταφράστηκε ἐπιτηδες τόσο σχολαστικὰ γιὰ νὰν τονὸ σοχαθοῦν κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ καθαρευουσιάνοι, ὅπως κ' ἔγινε. — κ. Στ. Πέπ. Τὸ λάβαμε μὰ δὲν ἀδιάσαμε νὰν τὸ διαβάσουμε. Σ' εὐχαριστοῦμε. Ἄν εἶναι καλό, θὰ δημοσιευταῖ.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Ἐπουρογὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 5.
Λαβωμοί. Ἀθήνα 6, Περαιὰς 7 (και οἱ ἑφτά τὴν ἴδια μέρα, τοῦ Ἀη-Σπυρίδωνα), Ἐπαρχίαι 14.
Κλεψίδες. Ἀθήνα 8, Περαιὰς 5.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1905
ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ταμείον } Ἐς μεταλλικόν
» Τραπεζικὰ γραμμάτια Ἴονικῆς Τραπεζῆς
» Κερματικὰ » δίδραχμα και μονόδραχμα
Ἐξωτερ. λογαριασμοί. (Ἀντίτιμον μεταλ. εἰς Τραπ. τὸ ἐξωτερικόν (Προῖον ἐκδοθέντος Ἐθν. Δαν. εἰς χρ. Ἑλ. Σι-δρ. 4 ο]ο τοῦ 1902
Δάνειον πρὸς τὴν Ἑλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῆ κυκλοφ. τραπ. γραμ. » » » διδράχμων και μονοδράχμων
Ἐντοκκ γραμμ. Ἑλλ. Δημ. εἰς Τραπ. γραμμάτια
Ὁμολ. Ἐθνικῶν δανείων (Εἰς χρ. δρ. 23,768,607.75 (» τραπ. γραμ. » 28,898,525.—
Προεξοφλήσεις
Κιθυστερήσεις προεξοφλήσεων
Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ]σμοὶ ἐπ' ἐνεχέρω χρηματογρ.
Δάνεια ἐπ' ἐνεχέρω ἐμπορευμάτων
Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ]σμοὶ ἐπὶ ὑποθήκη
Δάνεια εἰς δῆμους λιμένας, και λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα
Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργοκτημ. και ἐκ γραμ. Πρ. Τραπ. Ἡπειροθεσσαλίαις
Μετοχαι εἰς ἐγχωρίους Ἐταιρίας
Συμμετοχὴ εἰς Τράπεζαν Κρήτης
Ὁμολ. λαχ. δαν. Ἐθν. Τρ. τῆς Ἑλλάδος; 2 1)2 ο]ο εἰς τρ. γρ.
Καταστήμ. Τραπεζ. και κτῆμ. ἐξ ἀναγκαστ. ἐμποιήσεων
Ἀπαιτήσεις ἐπισφαλεῖς
Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπεζ. γραμματίων)
Διάφοροι λογαριασμοὶ
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ
Λογαριασμοὶ ἐξαγ. συμμετοχῆς Κυβερνήσε. εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ.
Ἐξαγορὰ προνομίου Προνομ. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίαις
Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμμάτια
Διάφορα

30 Νοεμβρίου 1905	31 Ὀκτωβρίου 1905
3,109,430.65	2,901,886.33
161,960.—	133,445.—
1,064,758.—	1,468,532.—
27,071,025.79	26,115,120.62
14,529,787.83	15,775,974.83
67,778,575.42	68,278,575.42
10,500,000.—	10,875,000.—
500,000.—	
52,667,132.75	52,667,132.75
	23,583,780.60
22,893,885.06	2,238,821.70
2,793,652.32	11,545,257.91
11,952,212.76	2,259,589.35
2,925,150.53	55,367,029.74
55,563,462.27	42,735,040.74
42,562,732.24	9,891,068.64
9,796,749.30	
	5,365,225.02
5,081,171.—	4,159,445.70
4,159,445.70	1,500,000.—
1,500,000.—	1,825,200.—
1,819,725.—	8,228,459.88
8,294,043.66	2,485,193.41
2,612,318.58	1,635,462.41
1,640,504.71	2,124,367.30
2,437,583.79	6,255,762.—
2,033,126.70	
1,648,640.—	1,648,640.—
1,200,000.—	1,200,000.—
450,000.—	450,000.—
905,713.27	601,423.33
359,609,202.33	363,914,398.31

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίαι :
I Διὰ λ]σμὸν τῆς Κυβερνήσεως δρ. 67,778 575.42
II » » Τραπεζῆς 49,060,521.32
Κερματικὰ γραμμάτια δίδραχμα και μονόδραχμα
Καταθέσεις ἀνευ τόκου εἰς μεταλλικόν
Καταθέσεις ἀνευ τόκου
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι
Μερίσματα πληρωτέα
Καταθ. Δημοσ. διὰ χορηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον
Διεθν. Οἰκ. Ἐπιτροπὴ λ]σμοὶ καταθ. ἐκ δημ. ὑπεγγ. προσ. (Εἰς χρυσ. δρ. 902,942.41 (» τρ. γρ. » 7,974,711.28
Ἐπιτηρία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν
Ἐπιτηρία Ἐθνικῶν δανείων εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρυσόν
Καταθέσεις Δημοσίου ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζ. γραμμάτ.
Ἐντ. κατὰθ. Δημ. εἰς χρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π-Δεμερλή-Συνόρ. » » τραπ. γραμμάτια
Καταθ. ἐντοκοί.
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς 3 ο]ο εἰς χρ. » » » 2 1)2 ο]ο εἰς τρ. γραμ. 20,490,500.—
Ἐπιτηρία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς 3 ο]ο εἰς χρ. 1,131,78.—
» » » 2 2 1)2 ο]ο εἰς τρ. γραμ. 78,000.—
Καταθέσεις Ταμειυτηρίου
Διάφορα.

20,000,000.—	20,000,000.—
13,500,000.—	13,500,000.—
116,839,096.74	122,571,651.24
10,500,000.—	10,875,000.—
4,111,778.29	4,220,544.70
10,149,887.04	9,903,920.74
1,140,762.61	894,294.14
272,385.—	383,120.—
283,749.94	283,749.64
8,877,653.42	7,128,558.59
292,570.35	65,078.15
242,177.35	275,233.65
179,533.27	576,540.67
10,701.48	10,701.48
14,529,787.83	15,775,974.83
1,468,901.21	284,317.21
80,697,465.31	80,769,668.71
45,459,810.—	45,459,810.—
20,490,500.—	20,490,400.—
1,131,78.—	1,209,530.—
78,000.—	78,000.—
5,084,752.17	4,880,970.01
4,267,612.32	4,277,334.21
359,609,202.33	363,914,398.21

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1905

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ